

ἩΣΤΙΑ

ΕΚΔΙΔΟΤΑΙ ΚΑΤΑ ΚΥΡΙΑΚΗΝ

Τόμος Ἐνάτος

Συνδρομὴ ἑτησίαι: Ἐν Ἑλλάδι φρ. 10, ἐν τῇ ἀλλοδαπῇ φρ. 20.— Αἱ συνδρομαὶ ἀρχονται ἀπὸ 1 Ἰανουαρίου ἑκάστου ἔτους καὶ εἶναι ἑτησίαι.— Γραφεῖον τῆς Διευθύνσεως: Ὁδὸς Σταδίου, 6.

16 Μαρτίου 1880

Σφραγὶς τοῦ

ΓΕΡΟ-ΚΟΛΟΚΟΤΡΩΝΗ

Ἡ ἀνωτέρω σφραγὶς ἐλήφθη ἐκ τοῦ ἐπομένου ἐγγράφου. Τὸ ἐγγράφον τοῦτο ἐκοινοποιήθη ἡμῖν παρὰ τοῦ καθηγητοῦ κ. Στεφάνου Στρέϊτ, πρὸς ὃν ἐδωρήσατο αὐτὸ ἄλλοτε ὁ ἰδιαιτερός γραμματεὺς τοῦ γέρο-Κολοκοτρώνη μακαρίτης Φωτᾶκος. Σ. τ. Δ.

Οἱ φέροντες τὸ παρόν μου Πολυχρόνης Πανάγος, Κωνσταντῖνος Πετρόπουλος καὶ Ἀργύρης Ζιούβελος, στέλλονται παρ' ἐμοῦ εἰς τὴν ἀνατολικὴν Ἑλλάδα, διὰ ἀναγκαιοτάτην ὑπόθεσιν ν' ἀνταμώσουν τοὺς Καπεταναίους· διατάσσονται ὅλοι οἱ ἔφοροι, πρόκριτοι, καὶ ὅλοι οἱ πατριῶται ὅλων τῶν χωρίων ἀπ' ὅπου ἀπεράσουν, νὰ τοὺς προμηθεύουν χωρὶς ἀργοπορίαν καθεὶ ἀναγκαίᾳ βοήθειαν ἀπὸ ζωοτροφίαν, καὶ νὰ τοὺς ἀλλάζουν τὰ ζῶα ὅπου φανῇ ἐναντιότης καὶ δυσκολία καὶ ἀργητα, ἄς ἤξευρῃ ἐκεῖνο τὸ μέρος ὅτι θέλει παιδευθῆ ἀυστηρῶς, καὶ θέλει λάβει μεγάλην ἐκδίκησιν.

Τῇ 6 Ἰουλίου 1822, ἐκ Τριπολιτζᾶς.

Ὁ πατριώτης καὶ ἀδελφός σας
ΘΕΟΔΩΡΟΣ ΚΟΛΟΚΟΤΡΩΝΗΣ

ΑΝΕΥ ΟΙΚΟΓΕΝΕΙΑΣ

[Μυθιστόρημα Ἐκτορος Μάλδ βραβευθὲν παρὰ τῆς γαλλικῆς Ἀκαδημίας. Μετάφρασις Α. Ρ. Παγκαθῆ].

Συνέχεια· ἰδίε σελ. 145.

Γ'

Ὁ θείσος τοῦ Σινιὸρ Βετᾶλη.

Ὅλην τὴν νύκτα ἐκοιμώμην βεβιαίως ὑπὸ τὴν ἐντόπωσιν τῆς λύπης καὶ τοῦ φόβου, διότι τὴν ἐπαύριον τὸ πρωτὶ, ἅμα ἐξύπνησα, εἴψυσα τὴν κλίνην μου καὶ ἐκύτταξα τριγύρω μου διὰ νὰ βεβαιωθῶ ὅτι δὲν με εἶχον μετακομίσει.

Ὅλην τὴν αὐγὴν ὁ Βαρθερίνος τίποτε δὲν μοι εἶπε, καὶ ἤρχισα νὰ πιστεύω ἅτι ἐγκατέλιπε τὸν σκοπὸν τοῦ νὰ με στείλῃ εἰς τὸ κατᾶστημα. Βε-

βαίως ἢ μάνα Βαρθερίνα τὸν ὠμίλησε καὶ τὸν κατέπεισε νὰ μ' ἀφήσῃ.

Ὅταν ὅμως ἐκτύπησε μεσημέριον, ὁ Βαρθερίνος μοι εἶπε νὰ πάρω τὸν σκουφόν μου καὶ νὰ τὸν ἀκολουθῆσω.

Τοῦτο μ' ἐτρόμαξε, κ' ἔστρεψα τοὺς ὀφθαλμούς πρὸς τὴν μάναν Βαρθερίναν νὰ τῇ ζητήσω βοήθειαν. Κρυφίως ὅμως μοι ἐνευθεν ἐκείνη, καὶ τὸ νεῦμά της ἐσήμαινε ὅτι πρέπει νὰ ὑπακούσω. Συγχρόνως δι' ἐνός κινήματος τῆς χειρὸς της μοι ἔδωκε νὰ ἐννοήσω ὅτι δὲν ἔχω τίποτε νὰ φοβῆθῶ.

Τότε, χωρὶς ν' ἀποκριθῶ, ἐκίνησα κατόπιν τοῦ Βαρθερίου.

Ἡ ἀπόστασις ἀπὸ τῆς οἰκίας μας ἕως τοῦ χωρίου ἦτον μακρά. Ἐίχομεν μίαν ὥραν νὰ περιπατήσωμεν. Εἰς ὄλην δὲ τὴν διάρκειαν τῆς ὥρας αὐτῆς οὔτε μίαν λέξιν δὲν μοι ἀπηύθυνεν. Ἐπροπορεύετο βραδέως, ὀλίγον χωλαίνων, χωρὶς τοῦ ἐλαχίστου κινήματος τῆς κεφαλῆς του, καὶ ἀπὸ καιροῦ εἰς καιρὸν ἐπρέφετο δι' ὅλου τοῦ σώματος του διὰ νὰ βλέπῃ ἂν τιν ἀκολουθῶ.

Ποῦ μ' ἐπήγαγε;

Ἡ ἀμφιβολία αὕτη μ' ἐτάραττεν, ὅσον καθυσταστικὸν καὶ ἂν ἦτον τὸ νεῦμα τῆς μάνας Βαρθερίνας, καὶ διὰ νὰ διαφύγω τὸν ἀπειλοῦντά με κίνδυνον, ὡς προησθάνομην, ἐσκεπτόμην νὰ δραπετεύσω.

Πρὸς τοῦτο ἐπροσπάθειον νὰ μείνω ὀλίγον ὀπίσω, καὶ ὅταν θὰ ἤμην ἄρκετὰ μακρὰν, θὰ ἐρίπιτόμην εἰς τὴν τάφρον, ὅπου ἐφρόνουν ὅτι δὲν θὰ μ' εὔρισκε.

Κατ' ἀρχὰς μοι εἶπε μόνον νὰ τὸν ἀκολουθῶ κατὰ βῆμα· ἀλλὰ μετ' ὀλίγον ἐνόησε βεβαίως τὸν σκοπὸν μου, καὶ με συνέλαβεν ἀπὸ τῆς χειρὸς καὶ μ' ἐκράτει σφικτῶς.

Ἡναγκασμένος ἤμην λοιπὸν νὰ τὸν ἀκολουθῆσω, καὶ τὸν ἠκολούθησα.

Οὕτως εἰσῆλθομεν εἰς τὸ χωρίον, καὶ ὅλοι, ὅπου διηρχόμεθα, ἐστρέφοντο καὶ μᾶς ἐκύτταζον, διότι ὁμοιάζον σκύλον δύστροπον συρόμενον με σχοινίον.

Ὅταν δὲ διηρχόμεθα ἐμπρὸς εἰς τὸ καφενεῖον, ἀνθρωπὸς τις, ὅστις ἴστατο ἐμπὸς εἰς τὴν θύραν, ἐκάλεσε τὸν Βαρθερίνον νὰ ἐμῆ κατόπιν του.

Αὐτὸς τότε με συνέλαβεν ἀπὸ τὸ αὐτίον, μ' ἔσπρωξεν ἐμπρὸς, καὶ ὅταν εἰσῆλθομεν, ἐκλείσσε τὴν θύραν.